

[Sędzia sprawozdawca 00:00:00.278]

[ns 00:00:00.278]

uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa T. P. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 40.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2013 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.114 złoty tytułem zwrotu kosztów procesu, obciążył tytułem części opłaty od pozwu, której nie miał obowiązku uiścić powód oraz tymczasowo wyłożonych wydatków na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, powoda ponad kwotę 452 złote, którą ściągnąć z roszczenia zasądzzonego w punkcie 1, 1 wyroku i pozwanego kwotę 599 złoty 35 groszy. I z tym rozstrzygnięciem nie zgodził się powód, który zaskarżył wyrok w części w zakresie oddalającym powództwo ponad kwotę 40.000 złoty oraz w punktach 1, 3, 1, 4, a zawierających rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci artykułu 448 kc poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych i doznaną krzywdę przez T. P. byłaby kwota 40.000 złoty, która to kwota jest zaniżona i nieadekwatna do krzywdy, jakiej doznał powód na skutek utraty matki oraz naruszenie jego dobra osobistego w postaci zerwania więzi rodzinnych i prawa do życia w pełnej rodzinie, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, mianowicie artykułu 233 paragraf 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny uchybiający zasadom doświadczenia życiowego, w tym poprzez nieuwzględnienie opinii biegłej psycholog w stopniu pozwalającym na potwierdzenie dużego rozmiaru krzywdy powoda wynikającej z tragicznej śmierci jego matki. W oparciu o te zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w zakresie zadośćuczynienia w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dalszej kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego i kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja powoda w swej istocie jest zasadna. Sąd Okręgowy jednak nie podziela zarzutu naruszenia przepisów postępowania, mianowicie artykułu 233 Kodeksu postępowania cywilnego. Zdaniem Sądu Okręgowego ustalenia te są prawidłowe, dokonane zostały w sposób logiczny również w zakresie wniosków wynikającej, wynikających z opinii biegłej psycholog. Zauważyć trzeba, że w istocie zarzuty apelującego sprowadzają się do błędnych wniosków z tej opinii co należałoby oceniać na gruncie naruszenia nie przepisów proceduralnych, lecz przepisów prawa materialnego. Sam apelujący w swej apelacji nie wskazuje, że Sąd Rejonowy nie wyciągnął prawidłowych wniosków z opinii biegłej psycholog w zakresie wysokości zadośćuczynienia zasądzzonego na rzecz powoda. Zarzuty te nie wskazują na naruszenie przepisów procedury je..., w zakresie pominięcia opinii biegłego psycholog, czy nieuwzględnienia wniosków, tylko na błędnej interpretacji opinii biegłego psychologa. A te zarzuty zdaniem Sądu Okręgowego podlegają ocenie na gruncie naruszenia przepisów prawa materialnego artykułu 448 Kodeksu cywilnego. Reasumując Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje za swoje ustalenia Sądu Rejonowego. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu na podstawie artykułu 436 paragraf 1 kc, w związku z artykułem 435 paragraf 1 kc. Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawarta z posiadaczem samochodu sprawcy oraz przepis artykułu 822 paragraf 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, które znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, że zakład ubezpieczeń ponosi wobec najbliższych członków rodziny zmarłego odpowiedzialność gwarancyjną za doznaną krzywdę na podstawie artykułu 448 kc, w związku z artykułem 24 paragraf 1 kc. Prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie artykułu 23 i 24 Kodeksu cywilnego. W tym miejscu należy podkreślić, że swej odpowiedzialności pozwany nie kwestionował. Podzielić należy zarzuty apelującego co do naruszenia przepisu prawa materialnego artykułu 448 Kodeksu cywilnego. Istotą zarzutów jest niewspółmierność ustalonego zadośćuczynienia do rozmiaru

krzywdy, jakiej doznał powód przez śmierć matki. Przez krzywdę rozumie się cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno doznane, jak i przysze. Orzekając o zadośćuczynieniu niezwykle istotne jest ustalenie roli, jaką w rodzinie pełniła dana osoba i konieczność dostosowania się do nowej rzeczywistości w związku z jej śmiercią. Zadośćuczynienie ma zaś tę krzywdę zrehabilitować. Jego przyznanie jest zależne od uznania Sądu, a wysokość winna uwzględniać wszelkie okoliczności wpływające na rozmiar krzywdy. Naruszenie dobra osobistego w postaci prawa do życia w rodzinie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Celem zadośćuczynienia jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc pokrzywdzonemu w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym jego sytuacji. Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy. Oczywiście ocena ta ma być dokonana w oparciu o kryteria obiektywne, a nie wyłącznie w oparciu o subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Z jednej strony należy brać pod uwagę czas trwania oraz intensywność cierpienia fizycznych i psychicznych wywołanych śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rolę w rodzinie pełnioną przez osobę zmarłą, nieodwracalność skutków i stopień doznanego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolności do jej zaakceptowania, wiek pokrzywdzonego. Z drugiej strony kwota zadośćuczynienia musi stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy. Należy również mieć na uwadze fakt, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno te doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy wskazać trzeba, że krzywda poleg..., powoda polegała na nagłym i nieoczekiwanym zerwaniu więzi rodzinnej łączącym go z matką, która to więź nie była niczym zakłócona. W ocenie Sądu relacje te były bardzo dobre, nacechowane poczuciem bliskości, zrozumienia, bezpieczeństwa. Trzeba powie..., pamiętać, że powód w dacie utraty matki miał 14 lat. Zdaniem Sądu Okręgowego stopień krzywdy doznanej przez powoda na skutek nagłej i tragicznej śmierci matki był bardzo duży. Przede wszystkim podnieść należy, że nagła śmierć matki była dla powoda ogromnym wstrząsem, utracił najważniejszą osobę w swym życiu. Po śmierci matki powód zamknął się w sobie, często płakał, stał się nerwowy, przez pewien czas nie chodził do szkoły, zrezygnował z zajęć dodatkowych, zawęził krąg kolegów. Powód zaczął mieć problemy z nau..., z nauką. Po skończeniu gimnazjum rozpoczął naukę w technikum, nie zdał du..., dwukrotnie do kolejnej klasy, zmieniał szkoły, aż do jej ukończe..., aż do ukończenia szkoły średniej. Nie podszedł do matury. Stan emocjonalny powoda po śmierci matki był niekorzystny, ostra reakcja żałoby mogła być postrzegana w percepcji dziecka, jako porzucenie. Zakres cierpienia emocjonalnych po śmierci matki był duży, nieprzewidywalność zdarzenia była gwałtowna deprywacja osoby bliskiej reakcja rodziny. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, że odpowiednią z tytułu zadośćuczynienia z uwagi na rozmiar cierpienia oraz krzywdy powoda w związku ze śmiercią matki byłaby kwota 85.000 złotych. Pozwany wypłacił dobrowolnie kwotę 15.000, dlatego też jest zasadne żądanie pozwu zapłaty dodatkowego zadośćuczynienia w kwocie 70.000 złotych. Dlatego też Sąd Okręgowy z mocy artykułu 386 paragraf 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok zasądając kwotę 70.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. O kosztach procesu i apelacji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie artykułu 98 paragraf 1 kpc, a w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego, nadto w związku z artykułem 391 paragraf 1 kpc stosując odpowiednio zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, jak i postępowania apelacyjnego. Koniec uzasadnienia.

(...)